

IN NOMINE JESU!

DE

PUELLA MONSTROSA,

LIPSIÆ D. XXI. MAJ. ANNO MDCCXII.

NATA,

PRÆSIDE

VIRO

NOBILISSIMO ATQUE EXPERIENTISSIMO

D. AUGUSTO QUIRINO RIVINO, P.P.O.
GRATIOSISSIMI ORDINIS MEDICI SENIORE,
ACADEMIÆ DECEMVIRO, COLLEGII MAJORIS PRINCIPUM COLLEGIATO, NEC NON SOCIETATIS
REGIÆ LONDINENSIS SOCIO,

PRO LICENTIA

DISPUTABIT

M. LEONHARDUS HENR. MYLIUS,
LIPSIENSIS,

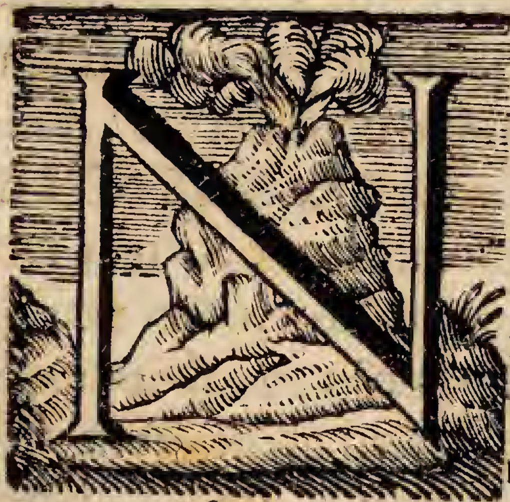
D. XXII. OCTOBRIS A. MDCCXVII.

LIPSIÆ,
LITTERIS IMMANUELIS TITII.

DE
PUELLA MONSTROSA
DISSERTATIO INAUGURALIS.

I.

NUlla gens, teſtimonio CICERONIS (a), Philoſophi & vita clari, & ingenio maximi, in hominibus eſt neque tam barbara, neque tam immanſueta, neque tam fera, quæ non, etiamſi ignoret, qualem habere Deum deceat, tamen habendum, i.e. cultu excipiendum, ſciat. Et omnes, qui vere ſapiunt, hoc vel ſua ſponte agnoſcen- *Natura liberis dictitat cultum erga Parentes poſt Deum maximum:*

(a) *Libro II. de Legibus Cap. III.*

dum esse, ore uno palam profitentur, maximum post Creatorem adorandum, qui

Semper adest, semperque fuit, semperque manebit,
Quique movet nostros per tot miracula sensus,
Tempora sideribus, qui dat sua semina terris,

cultum ac reverentiam omnem ex naturæ dictamine deberi Parentibus. Nec ipsorum ethnicorum, ex quibus omnibus unum PLUTARCHUM (b) nominare licebit, eloquio, terrarum cœlique satori quicquam gratius homines faciunt, quam si Parentibus alumnisque suis gratias benigne & alacriter persolvant, unde EURIPIDES (c) non absque causa ait:

Quisquis in vita sua Parentes colit,
Hic & vivus & defunctus Diis charus est;

neque contra majus est argumentum impietatis, quam Parentum despicatus & in eos injuriæ. Matri ac Patri non ita se dare, ut semper ea dicamus atque agamus, quibus lætentur, etiam si molestiam præterea afferamus nullam, impium injustumque credidere. Eximie eximius ille Peripateticorum Rex ARISTOTELES (d) loquitur: qui dubitat, utrum oporteat Deum venerari aut Parentes honorare, non indiget ratione, sed pœna. Ast quid testimoniis, quid exemplis pluribus rem sua ipsius luce claram illustratum eo?

Non-

(*b*) *de fraterno Amore.*
(*c*) *ap. Stob. f. 77.*
(*d*) *Lib. VIII. Topic.*

Nonne vitam, si a Deo summo rerum omnium opifice discedamus, Parentibus unice nos debere ultro fateri tenemur, quum nemo sit, qui rem nesciat notissimam?

II.

Major tamen in honore liberorum erga Parentes Matris habenda est ratio.

Tantum autem abest, ut utrumque Parentum pari cultu & amore prosequendum credam a liberis, ut potius majorem cultum Matri destinasse naturæ legem, eloqui non erubescam, id quod nemini mirum videri posse arbitror; non enim & Pater & Mater paria ad liberorum conferunt procreationem atque educationem, sed hæc sola per novem a conceptione menses gerit uterum, cui ergastulo quamdiu inhæremus, tamdiu ipsius Matris sanguine nutrimur, augemur continuo, quotidie quasi de novo vivere incipimus, & Matri, non vero Patri, consueta naturæ lege turbas & molestias vix enumerabiles, atque non raro cum suæ ipsius vitæ periculo conjunctas commovemus; in lucem præterea edit liberos ex voluntate Sanctissimi Numinis cum doloribus gravissimis centumque incommodis aliis, quæ singula enumerare prohibet instituti ratio & chartarum angustia. Insuper infanti potanda ubera non sine molestia fert, & infinitos alios jam non commemorandos exhaurit labores.

III.

Sicut major cura educandi liberos incumbit Matri.

Quemadmodum autem in honore liberorum erga Parentes Matris major habenda est ratio: ita liberis majorem & maximam a Matre deberi curam judico.

Culpa Genitricis in materno ergaſtulo variis modis afficitur perpetiturque malum fœtus, quod ſæpe etiamnum excluſus per totum vitæ curſum perſentiſcit. Graviter, me judice, peccant gravidæ, & curam ipſis a natura impoſitam cito nimis ſpernunt, quæ ex turpi quodam & inhoneſto libidinis affectu ſuperiora corporis aëri frigidiori, cui ferendo impares ſubinde ſunt, libere exponunt, ſibique hoc modo ſeri ſtagnationem, aliaque plura contrahunt, magis tamen fœtui damnum inferentia, utpote qui ob teneritudinem membrorum multo exiſtit ſenſibilior. Gravius adhuc peccare videntur, quæ prolis ſalutem haud animadvertentes, curam, qua ad naturæ convenienter vivendum, ut loquitur CICERO (e), obligantur, prorſus negligunt, mire ad quæcunque inordinato appetitu rapiuntur, ſe ingurgitant, vehementer ſaltando aliasque validas corporis motiones exercendo idem ſuum corpus concutiunt, & nimiis vigiliis quacunque demum e cauſa ortis, quæ ſunt nonniſi continuæ mutuæque mentis & corporis actiones, tandem proprium animæ habitaculum invalidum reddunt, inſimul vero etiam fœtum ipſum non parum enervant, & ad varios morbos ita diſponunt, ut difficile ſit, quos ſemel contraxerit, eos radicitus extirpare.

IV.

Maxima prægnantium Cura in præca-

Et quid tandem dicam de animi commotionibus? Certe hæ ſi in hac rerum univerſitate excitare poſ-

(e) *Lib. III. de Fin. B. & M.*

possunt mala ingentia, erunt inprimis in prægnantibus. Quantas enim harum phantasia in peregrinis fœtui imprimendis formis obtineat vires, notum atque perspectum est omnibus. Hæ igitur recte Philosophantium judicio omnium gravissime peccabunt, & honorem liberorum erga semetipsas multum omnino imminuent, quæ, in quantum possunt, non præcavent, ne graviori animi pathemate i. e. imaginatione aut quocunque titulo condecorare idem libuerit, corripiantur, neque contemplationi ejusdem justo diuturniori inhæreant.

venda perversa quadam imaginatione posita est.

V.

In quodvis enim corpus animale vim dira & atrocia mala excitandi vehemens habet animi commotio, ast in nullum obtinet potentiorem, quam in tenellorum corpora, id quod naturæ scrutatorum (f) observationes uberrime testantur. Quæ quum ita sese habeant, quid, quæso, mirum, si hujuscemodi liberi varie atque diverse culpa Matris signati & aspectu horridi facti ipsius honori ac cultui aliquid detrahant? non enim meretur illum, quum antea debitam curam ipsa genitrix soboli non præstiterit, loquor autem de iis solum fœminis, quæ ipsæ nullam embryonis rationem habentes existunt causa fœtus sui malæ conformationis vel etiam monstrositatis. Et harum ordini jure ac merito

Hæc enim maximam in fœtuum corpora obtinet potentiam.

(f) Ex his albo notari lapillo merentur MARTINUS SCHOOCKIUS de signaturis fœtuum. MARTINUS WEINRICHIUS de ortu Monstrorum. MARCUS MARCI A GROENLAND de Ideis Operatricibus. THOMAS FIENUS de viribus imaginationis.

rito adjungo matrem puellæ monſtroſæ, cujus effigiem opera artificis delineari curavi, quemadmodum ex hiſtoria plenius conſtabit, quam ita accipe:

VI.

Quod illuſtratur Hiſtoria puellæ monſtroſæ.

Die Menſis Maji vigeſimo primo anni ſuperioris milleſimi ſeptingenteſimi duodecimi naſcitur hic Lipſiæ in ſuburbio Patre Daniele Kautſch, operas mercenarias præſtante, triginta circiter annorum, & uxore ejusdem ferme ætatis nono geſtationis menſe infans, ob matris terrorem vehementem & inopinatum capite monſtroſo, aliud præterea nihil, in quo natura a ſcopo multum aberraſſet, oſtendens. Caput nimirum ex vertice prodeuntem ſaccum carnoſo-membranaceum atris pilis hirſutum exterius, interius vero manifeſta donatum cavitate, latitudinem quatuor, longitudinem ſeptem digitorum transverſorum æquantem viſui ſiſtit. Facies anterior glabra quoad ſuas partes ſatis concinna, niſi quod naſus præter conſuetam naturæ legem ſurſum eſſet nonnihil elevatus, & per frontis medium

quo-

quodammodo continuatus: in calva jam indigitatus ſaccus eſt pendulus, cujus extremitas foramen exhibet, quod, quamdiu viveret fœtus, curſu pene haud interrupto merum ſtillabat ſanguinem. Adornata poſt immortalis ſpiritus exhalationem (trium autem dierum decurſu vitam cum ſanguine effundebat) artificioſa corporis relicti ſectione plura notatu digna conſpiciebantur, infra §. XII. recenſenda. Illud, ne quid omittam, in eo memorabile monendum, brachia pilis ſolito majoribus fuiſſe veſtita, qui tamen icone haut, ut optaveram, repræſentati conſpiciuntur. Cauſa tam monſtroſæ partus excluſi configurationis hæc a matre allegatur: Refert nempe illa ſe famoſi illius circumforanei, qui tempore nundinarum per multos jam annos frequentiſſime in foro Lipſienſium mercatorio ad huncusque diem publico ſe ſiſtit conſpectui, nundinis Feſto Paſchatos proximis præterlapſi anni MDCCXII. fuiſſe ſpectatricem, quo tempore contigiſſe teſtatur,

ut, quum ejus auſcultaret ſermonem, callithrix, quam equo inſidens ad alliciendam turbam ſecum ducit ſemper, præter omnem ſpem & expectationem alius, quæ adſtabat, mulieris humeros inſilierit. Mater excluſi monſtri proxima tunc huic fœminæ in eam delapſa imaginationem, ac ſi proprio capiti & nuchæ inſideat animal, animo illud abigendi, utramque manum non ſine horrore maximo admovet parti capitis capillatæ, ibi ubi nihil animadvertit, contrectaſſe refert brachia. Poſtea, quum ipſa ſimiam alibi collocatam vidit, rubore, dum ſe erroris puduit, ſuffuſam faciem manibus velavit, & domum ſuam rediit, quorſum delata maximos imi ventris cruciatus & præcordiorum anxietates nonniſi per tres dies durantes ſentit; nec aperit factum marito ad excluſionis usque tempus, quæ non ita multo poſt ſecuta eſt, menſis nempe unius decurſu, quo lucem aſpiciebat, quam figura exhibet, infans puella, in ſacro Baptiſmatis fonte Johannæ nomen nacta.

VII.

VII.

Monstrorum catalogo an puella, cujus historiam prolixe jam tradidi, sit inserenda? ut multis h. l. disquiram, ne id, honoratissime lector, a me expectes, rogo. Quamcunque enim etymologicam Monstri significationem amplexeris, age scias, hanc puellam & futurum malum domesticum satis grave Parentibus suis (g) monstrasse, & tanquam rarum & curiosum deformitatis exemplar multiplici vice aliis fuisse monstratum, (h) quam ob causam inditum liquori balsamico deformem foetum, adhuc dum ego asservo, cujuslibet curiosi conspectui exhibendum. Neque cum titulo nostratibus familiari adeo pugnare videtur, qui Monstrum eine Mißgeburth nuncupare consueverunt.

Monstrum esse probat monstri etymologia,

Synonymia,

VIII.

Dubito tamen non absque causa, an, qui tam latum & ambiguum huic voci assignant sensum, ut nunc gigantes & Pygmæos (i), nunc gibbosos, jam clau-

Homonymia,

(g) *ita existimat M. TULLIUS de Div. Lib. I. G. BALDUINUS Cas. Consc. Lib. VI. Cas. VIII.*

(h) *ut melius sentit FORT. LICETUS de Monstris Lib. I. Cap. II.*

(i) *Jam non dicam, plurima, quæ de gigantibus & Pygmæis narrantur, fabulosa autorum esse commenta.* vid. *CASP. SCHOTTI Phys. Curios. Lib. III. Cap. VII. JOH. CASSANIO de Gigantibus. WEINRICHIUS de Monstris Cap. XXI. LICETUS de Monstr. Lib. II. Cap. XXIII. JOH. EUSEB.*

claudos, jam levi quadam macula ſignatos homines dicant monſtra, & monſtrorum familiam ad vegetabilia non minus, quam mineralia ſe extendere aſſerere audeant, merito jure id faciant. Regula quippe & menſura, ſecundum quam ad debitam & proportionatam magnitudinem diſponatur corpus noſtrum, nos omnino latet, ſine cujus tamen exacta cognitione hominis ſtatura certo determinari nequit. Vaſtæ enim & mirandæ molis ſint gigantes, juſtam corporis ejusque partium ſi habeant configurationem & ſymmetriam, monſtrorum claſſe haut immerito eximuntur, quale judicium quoque de Pygmæis eſto. Gibboſos ſimilesve vitioſos rarius naſci, utplurimum abominanda obſtetricum, nutricum, gerariarum & aliarum, quæ infantum curæ præficiuntur, incuria demum fieri, dogma multorum eſt, obſervatione proh dolor! tam frequenti ſuffultum, ut vix elabatur dies, quin hujus rei veritas confirmetur (k); idem judicium de reliquis ferendum videbit, quicunque rem diligenter expendet, cum nemine tamen de his valde contenderim (l). Omnem nihilo-

EUSEB. NIRENBERGII Hiſtor. Natur. L.V.C.XVI.XVII. & XIIX. rationibus non contemnendis eorum exiſtentia impugnatur. ACT. ERUD. LIPS. Ann. 1684. p. 489. it. à GEORGIO BECANO in Gigantomachia.

(k) ROSINUS LENTILIUS Miſcell. Med. Pract. Part. I. p. 19. ſi quis interroget, cur & olim, & etiamnum infantes ſæpe gibboſi evadant? ego cauſam in ſolas nutrices conferre, nullus dubitem.

(l) Conf. FORTUNIUS LICETUS de Monſtris Lib. I. Cap. I. &

nihilominus facile evitabit disceptationem, qui quoad posterius distinctionem inter Monstrum late & stricte sumtum, quoad prius vero inter acceptationem monstri propriam & impropriam admittit.

IX.

Monstrum stricte sumtum solum ad Regnum animale, vegetabilibus & mineralibus, quæ etiam monstrosa evadere abs haud paucis dicuntur, cum F. LICETO (m), C. SCHOTTO (n), & aliis quam plurimis relictis, restringi volo, quod utut a variis varie describatur, quilibetque genio suo hoc in passu indulgeat, mihique animus haud sit, quasvis descriptiones scrupulosiori examini subjicere, a veritatis tramite tamen me non adeo aberraturum esse spero, si monstrum humanum concise definiam, quod sit fœtus in utero materno nunc inusitata & insolenti totius corporis, nunc partis saltem cujusdam deformitate contra naturam deturpatus. *Definitio realis.*

X.

Interdum enim totum pene corpus monstrosum comparet, ut in bicorporeis inprimis monstris animadvertere est, alio vero tempore id vitii tantum in parte una alterave observatur, reliquis a naturæ ordine nul- *Quot modis variet capitis in humano genere monstrositas, monstratur.*

& XII. it. lib. II. Cap. XI. SPERLING. Lib. I. Inst. Phys. P. I. pag. 237.

(m) Lib. I. Cap. I. p. 5.

(n) Mirab. Nat. & Artis Lib. V. Proëm.

nullatenus deflectentibus. Speciatim de monstro, capitis culpa quod formatur, impræsentiarum paucula facere verba decrevi. Recte acephalos monstrorum classi annumerari, quilibet mecum facile fatebitur, qui collum suo, quo alias ornatur, capite orbatum non sine animi motione adspiciet; confirmantibus id præterea FONTANO, Agenensi Medico, DAVID SPILENBERGERO (o), JOH. SCHENCKIO (p), ALDROVANDO (q), & aliis. Neque minus prodigiosum est, dum collum plus uno capite luxuriat. Sic puellam omnium reliquorum membrorum venustate conspicuam observavit CONRADUS LYCOSTHENES (r), refertque capita idem bibendi, edendi, dormiendi, & loquendi desiderium habuisse. Fœtum capite geminum ad perfectam viri staturam excretum testatur JACOBUS RUFUS (s); & de bicipitibus pluribus aliis narrant CASP. SCHOTTUS (t), THEOPHILUS BONETUS, copia lectionis inexhausta, judicii gravitate summa, & ingenii præstantia incomparabili Medicus excellentissimus (u), & alii. Tricipitem nec non septem capitibus hominem a PHILOSTRATO & ALDROVANDO visum delineavit C. SCHOTTUS

(o) *EPHEM. NAT. CURIOS. Dec. I. Ann. III. observ. CIX.*
(p) *Observat. Med. rarior. Lib. I. p. 8.*
(q) *Monstr. Histor. Cap. III.*
(r) *evolv. AMBROS. PARÆI oper. Chirurg. Lib. XXIV. Cap. II.*
(s) *Lib. III. de concept. hum. Cap. III.*
(t) *Phys. Curios. Lib. V. Cap. II. §. 1.*
(u) *Medicin. Septentrional. Lib. I. Sect. II. Cap. II.*

TUS (v) & TH. BARTHOLINUS (w). Aſpectu pariter horrenda ſunt capita, quæ ne quidem humani, ſed bruti cujusdam effigiem referunt. VINCENTIO (x), hominem canino, POLIDORO VERGILIO (y), alium elephanti capite videre, contigit. Romæ in amne Tyberino Monſtrum An. MCDXCVI corpore humano, capite aſinino, & alibi anſerina, quoad caput, forma, LICETI (z) relatu inventum eſt. Exempla hominis cum capite piſcis carpionis; alterius cum capite equino proponit THOMAS BARTHOLINUS (aa). Anno MDCLXIV in vico quodam prope Noribergam infantem natum fuiſſe cum capite galli indici, ſcribit THEOPH. BONETUS. Limitibus porro ordinis naturæ excedit caput inſuetæ cuidam parti adhærens, ſic Athenis præfecto Thraſyllo puer, caput habens e ſiniſtro enatum humero, natus fertur.

Alio tempore caput unius alteriusque partis culpa redditur monſtroſum. Accidit quippe interdum, ut pars quædam plane ab ortu deficiat, ut oculus in Monoculis, qui in Africa vivere creduntur, aut ambo oculi, quale exemplum allegat THOM. BARTHOLIN (bb). Jam vero partes ſolennem naturæ numerum excedunt,

(v) *l. c. §. III.*

(w) *Hiſtor. Anatom. Cent. VI. Hiſtor. XLIX.*

(x) *Specul. Natur. Lib. XXXI. C. XXVI.*

(z) *de Monſtris Lib. II. Cap. LXXXIX. p. m. 256. & Cap. LVIII. p. m. 181.*

(aa) *Hiſtor. Anat. Centur. II. Hiſtor. XLIV.*

(bb) *Hiſtor. Anatomic. Centur. III. Hiſtor. XLVII.*

ad quam classem spectat, quod CONSTANTII Imperatoris temporibus natum legitur, monstrum uno cacapite, ore tamen gemino, & quatuor oculis a FORT. LICETO (cc) delineatum. Nonnunquam situs naturalis partis mutatio reddit caput monstrosum. Sic in propugnaculo quodam non procul ab Ardenburgo, dicto de Eldershans A. MDLVII lucem aspiciebat foetus, cui sub mento os, & loco nasi hasta virilis fuit. Neque quenquam facile latere arbitror, interdum partium capitis conformationem naturalem ita immutari, ut, jam rei animatæ vel inanimatæ faciem induentes, non minus caput monstrosum efficiant. In Italia, ut refert AMBR. PARÆUS (dd), mulier quædam foetum enixa est ore leonino, & alia alium ranæ præditum facie. Huc pertinet quoque molitoris cujusdam filius auribus in tantum excretis, ut longitudinem asininarum æquare videantur, natus & memoriæ proditus a D. C. F. PAULINI (ee).

XI.

Varia cum excrescentiis in capite natorum notantur exempla.

Sed præterea datur adhuc alia partium monstrosa conformatio, qua capiti aliquid adnascitur, quæ quidem observatio, quantum scio, non adeo frequens est. Ex iis, quæ hunc in modum signata virorum Cl. industria literis mandata extant monstra, & quidem ex veterum mo-

(cc) *de Monstris Lib. II. Cap. X. p. 89.*
(dd) *Oper. Chirurg. Lib. XXIV. Cap. VII.*
(ee) *in EPHEM. NATUR. CURIOS. Decur. II. Ann. IV. Append. p. 209.*

monumentis omnium primo ob curiositatem, quam dubio omni procul in cujuslibet curiosi oculo haud difficulter excitabit, multo magis tamen ob similitudinem ipsi cum mea puella intercedente, cujus imaginem hic per pictorem expressi, capite monstroso hominem in scenam produco, qui, referente AMBROSIO

PARÆO (ff), apud Subalpinos in Quiero, decem a Thaurino milliaribus posito, oppidulo Anno Domini MDLXXVIII. d. 17. Jan. uterum Matris honestæ matronæ ad VIII. Horam Vesp. reliquit, & cornua quinque

(ff) *de Monstris & Prodigiis Cap. II.*

ſibi adverſa arietinis ſimilia capite gerens, a ſumma fronte ad occiput dorſumque fere totum prælongum carneum fruſtum protentum capitii muliebris inſtar habuit, unde factum docet, ut, dum ſimul magno cum clamore in lucem prodiit, ob horridiorem fœtus aſpectum dubiæ & terrore non exiguo perculſæ obſtetrices & reliquæ mulieres clinicæ e veſtigio ab ædibus puerperæ ſe in fugam dederint. In eo tamen videtur abs mea puella diſcrepare, quod capitium ejus carneum intus haud fuerit cavum marſupii ſimilitudine. Cauſam hujus Monſtri, dum nullibi ejusdem fit mentio, invitus præterire cogor. In eadem ſerie monſtrorum poni debet a PARÆO (gg), & RUEFFO (hh) deſcriptum, cornu in ſummo capite gerens. Stetini ortus eſt infans, habens in vertice maſſam carnis, autore F. LICETO (ii), & abortus in pago Biſſerup, cujus horrendum aſpectu erat occiput additamento carneo deforme intus cruore referto A. MDCLX. enatus notatur a TH. BARTHOLINO (kk). A vertice ad radicem narium, ſupercilia & tempora ſe extendentem maſſam carneam, & humiditatem copioſam ſemper ſtillantem obſervavit JOAN VAN RINCKENRAAT Chirurgus Ultrajectinenſis (ll). Similia commemorant capiti adnata antea laudatus THOM. BARTHO-

LI-

(gg) *Ibid. Cap. I.*
(hh) *Lib. V. de Conceptu Cap. III.*
(ii) *de Monſtris Lib. II. Cap. LXXIV. & App. p. 292.*
(kk) *Cent. IV. Hiſtor. Anat. XC.*
(ll) *vid. Append. ad Licetum de Monſtris p. m. 308.*

LINUS (mm), PHILIPPUS HOECHSTETTER (nn), JOB. MECKERANUS (oo), JOACH. CHRISTIANUS WESTPHAL. (pp) & THEOPHILUS BONETUS (qq), quod ultimum ex iis quæ in recentiorum ſcriptis invenire potui, meæ obſervationi in præcipuis quam accuratiſſime reſpondet, ita, ut non potuerim non dubius, cum idem relatum prima vice legiſſem, non nihil hærere, annon hiſtoria noſtræ puellæ aliis verbis expreſſa ibidem extaret, quam doctrinæ & illuſtrationis cauſa hic apponam, id quod, ne grave feras amice Lector, rogito:

Sutoris cujusdam uxor gemellos diverſi ſexus, " fœmellam mortuam, vivum puellum, peperit. Pu- " ellus cætera nil monſtroſi alens, & ſanus, uti videba- " tur, occipiti adnatum ſacculum, figuram priapi ſ. fa- " ſcini, veteribus φαλλός dicti, appoſite referens geſta- " bat. Cum igitur infans ſupinus cubare non poſſet, " ut aperiretur ſuadet obſtetrix. Accerſitus chirur- " gus noſter Theophilus Voigt, ut & ipſe ſimul vocarer " parentibus autor fuit. Sacculum iſtum dum curio- " ſe contemplarer, humorem in eo fluctuantem non ſo- " lum deprehendebam, ſed & ea cranii parte, quia ad ſu- "

(mm) Actor. Med. Haffn. vol. 1. obſ. XXIV. Hiſtor. Anat. Cent. I. Hiſtor. VIII. & LV. Cent. VI. Hiſtor. IX.

(nn) Obſ. Med. Decad. VII. Caſ. III.

(oo) obſ. Chirurg. Cap. VII.

(pp) in diſſert. de natura peccante Lipſ. hab. Probl. VII. §. 11.

(qq) Medicin. Septentr. Lib. I. Sect. II. Cap. V. § IV.

„ ctum & vagitum erigebatur & extendebatur, qua ad-
„ natus erat, foramen ad ipſum cerebrum pertingens
„ ſubeſſe rebatur. Inde ut a ſectione & apertione ab-
„ ſtinerent, hortabar, ne gravia ſymptomata aut ipſam
„ mortem tenello inducerent corpori, obſequuntur.
„ Elapſo triduo infans ſubito extinguitur, aperto ſac-
„ culo aquæ ſubflavæ uncias aliquot extraximus, in oſſe
„ vero occipitis prope lambdoideam foramen rotun-
„ dum. Et prece & pretio ut a parentibus cranii aper-
„ tionem obtineremus, caſus nos ſtimulavit, ſed ſurdis
„ fabulam. Sequentia interim annotanda duxi: Peri-
„ cranium duræ menyngi ſuam debere originem, aper-
„ te in iſto foramine deprehendebamus Nihil de ce-
„ rebello apparebat, vacuo in quo latere ſolet, ſpatio.
„ Ductus illos Oris, foramina duo, ad cerebelli ſub-
„ ſtantiam pertingere ſtylus patefecit. &c.

XII.

Puella cultro anatomico ſubjecta declaratur.

Nihilo tamen ſecius ab inſtituto me id detinere haud potuit, qui poſtea, in quo diſcedat, deprehendi, quod ex accuratiori a memetipſo adornata cadaveris inſpectione clarius jam innoteſcet. 1) Intuitu foraminis hic aliquid notandum ſupra jam tum §. VI. indigitatum, duplex a natura formatum in puella depicta obſervavi, ſuperius unum, alterum inferius, illud inter os occipitis & oſſa ſincipitis; ubi ſagittalis ſuturæ & Lambdoideæ concurſus, medium, hoc in infima ſacci adnati ſuperficie conſpicuum. Utrumque digiti minoris amplitudine. 2) Saccus ab uno ad alterum fora-

men

men per longitudinem diſſectus nullum humorem viſui ſiſtebat. 3) Priusquam ad cavitatem cranii perveniebam, obſervabam circulum cartilagineum, foramen quod nominavi ſuperius efformans. 4) Ad eam delatus cerebrum, cerebellum cum medulla oblongata illibatum conſpiciebam. 5) Saccum ipſum extus componunt integumenta ſic dicta communia, cuticula quippe & cutis ſparſim pilis ornata aderat, nec non fibræ carneæ ſatis robuſtæ, ab uno foramine ad alterum ductæ & cum pericranio continuæ, hinc & inde vero pauca pinguedo interſperſa. 6) Intus cincta eſt tota ſacculi cavitas validâ membranâ facile ab integumentis ſeparabili, coloris ex albo flaveſcentis, quæ, αὐτοψία teſte, cum dura cerebri matre continua, per foramen ſuperius deſcendit, adeoque non aliter, ceu ipſius prolongatio, conſiderari meretur, cum ſimili gaudeat ſubſtantia, & ſtructura. 7) Quoad figuram ſuperiora verſus ſaccus tantam nactus eſt craſſitiem, ut a quolibet latere cum pollice pugnare videatur, deſcendendo autem lateſcit, & tenuior evadit, vix ſtylo, quo communiter in demonſtratione utimur, duplo craſſior. 8) Vaſa ſanguiflua, quæ hic non adeo magna copia conſpiciebantur, erant non niſi arteriæ carotidis & venæ jugularis externæ propagines. 9) Naſum quod concernit, & hunc removebam, ut invenirem cauſam, quare, ut §. VI. monitum fuit, ſit elevatus, & en! oſſa naſi videbam duplicia, aſt, quod curioſum, cum frontis oſſibus prorſus continua.

XIII.

XIII.

Monstri imprimis nostri causa

Majoris res momenti jam erit expendenda, ubi nunc in causas monstri nostri inquirere, ordinis postulat ratio. Monstrorum causas explicare, omnium cujuscunque seculi Philosophorum & Medicorum consensu, difficultas judicatur solutu haud facilis, indeque forsan est, ut ipsis monstris subinde sint monstrosiores. Animus autem non est, cum ARISTOTELE, DEMOCRITO, GASSENDO, VERULAMIO aliisque antiquioris ævi Philosophis, ad ductum summarum quatuor causarum, materialis, puta, formalis, efficientis & finalis generationem hujus monstri explicare, præcipue cum divisio illa, ceu minus accurata, ab hodiernis Philosophis ægre applausum inveniat.

XIV.

Non est Deus,

Neque vero est, cur, in declaranda capitis monstrositate, ad causas supranaturales recurramus. Equidem nullatenus in ea sum opinione, cum Dei omnipotentia & justitia pugnare, si aliquando ex imperscrutabili consilio per specialem quempiam concursum, cujus tamen modus intellectus nostri vim longissime superat, in utero gravido monstrum quodpiam producat. Quamvis enim benignissimus Creator pulchritudinis amans, ut in Sacro Codice nobis revelatum est, malit, quodvis, cui vim sese multiplicandi concessit, sibi consimile ut procreet, tamen sapientissimus universi moderator, propter gravissima parentum peccata, aliasve nobis

nobis ignotas causas, ad justam vindictam incitatus subinde naturæ ordinem invertit, & efficit, ut ex edito monstro nihil gaudii, multum vero tristitiæ infelices capiant parentes. Sed enim vero cum monstrosæ puellæ parentes criminis specialis fuerint haud rei, dubio procul deformitas puellæ meris causis naturalibus adscribenda venit.

XV.

Et hæc quoque est ratio, cur nec dæmonem pro auctore monstri nostri agnoscam. Equidem uti cum illis non facio, qui, malorum angelorum existentiam in dubium vocantes, nihil plane potentiæ diabolo adscribunt, ita neque iis facile assentior, qui, eidem nimium tribuentes, quævis mala, utut a meris physicis & naturalibus dependeant causis, hosti huic humano generi infensissimo attribuunt. Nam quod ad illos attinet, sane quemadmodum Sacra Pagina existentiam ejus nobis abunde revelavit, ita pariter ubivis obvia sunt loca, inextinguibile dæmonis in humanum genus odium, ejusdemque potentiam in corpora humana comprobantia. Quamvis enim libera homines male afficiendi non gaudeat potestate, permissu tamen divino accidit interdum, ut vaferrimus ille hostis, rerum physicarum peritissimus, nunc gravidis varia aspectu horrenda ob oculos ponat, nunc spiritus animales definite modificando, horrendas imaginationes in mente producat, nunc aliis modis nobis pene ignotis efficiat, monstrum in utero materno ut formetur. Ad quam opinionem fir- *Nec Satanas.*

mandam non parum faciunt, quæ omni hominum ætate in quavis regione a Theologis, Jurisperitis, Medicis atque Philosophis fide dignis observatæ, magna circumstantiarum convenientia consignatæ, & tot Magistratuum confessionibus & decretis judicialibus stabilitæ passim leguntur historiæ. Propterea vero non omne monstrum, quod alii perperam faciunt, diaboli speciali concursui adscribere convenit. Sunt enim certæ naturæ leges, ab Omnipotenti Numine conditæ & stabilitæ, quas quidem interdum divino permissu dæmon, (nullatenus vero semper & pro lubitu) invertere potest. Et quamdiu phænomena ex viribus, quas rebus naturalibus Sapientissimus earum Auctor indidit, derivari queunt, ad causas supra naturales recurrere haud convenit, præcipue cum nullæ adsint extraordinariæ circumstantiæ, ut quoque in nostra observare est, quæ suspicionem de monstro supra naturaliter formato nobis suppeditent.

XVI.

Neque astrorum influentia,

Quod itaque ad causas monstrorum physicas, seu mere naturales, attinet, de his nunc paulo specialius nobis agendum erit. Sunt, qui anilibus fabulis atque figmentis poëticis falli delectantur, quique in superstitionem ac errores crassissimos delapsi partus monstrosos ex astris deducere nituntur, ut Ægyptii præsertim, & cum eis HERODOTUS, hac quidem formalitate, ut aliam SATURNO, aliam MARTI, aliam ARIETI, & alii sideri aliam monstrositatem efficiendi attribuant

facul-

facultatem (rr), quæ quidem omnia apud ipsos autores exquirenda curioso lectori relinquo. Attamen, si, quod res est, dicendum est, facilius hæc omnia leguntur, quam intelliguntur, dicuntur, non æque probantur, & quemadmodum omnis cognitio, quæ in mera consistit speculatione, inanis est, ita unusquisque inanem hanc opinionem facile deprehendet.

XVII.

Porro ad causas monstrorum referunt haud pauci concubitum, si eum admittat menstruata, vel gravida, aut si eum exerceant personæ deformibus aut mutilis membris jam tum deturpatæ, aut si vir fœminam brutam, vel masculum brutum fœminam ineat humanam. Utut vero prior sententia fortassis veterum errorem sapiat, existimantium, sanguinem menstruum formationi fœtus impendi, eundemque venenatæ veluti esse qualitatis, tamen uti spurium illum concubitum non approbo, ita, monstrum ab illo recte deduci, nego. Neque vero facile existimaverim, concubitum cum gravida adeo frequentem monstrorum existere causam, cum dubio sine longe frequentiora forent monstra, secus ac observamus. Quod si vero accidat, ut gravida

Neque concubitus cum

Menstruata,

Gravida,

D 2 de

(rr) *Eadem quoque ALBERTI MAGNI fuit opinio, in cujus tempore cum bubula semihominem peperisset, volentibus rusticis pastorem gregis interficere opportune adveniens ALBERTUS illum liberavit, dicens, quod certa cœli configuratio, & particularis quædam siderum conjunctio monstro causam præstiterit. vid. GASPAR. A REIES Elys. jucund. quæst. Camp. quæst. XLV.*

de novo concipiat, tum ad mentem LICETI fieri poteſt, ut inde natus fœtus deformem & monſtroſum habitum induat, qualia monſtroſæ ſuperfœtationis exempla præmemoratus auctor recenſet (ss). Et licet ſæpius fœtus, quoad ſingulas partes rite formatus, in lucem emittatur, tametſi pater, vel mater deforme mutilumque corpus habuerit, tamen neque rationi, neque experientiæ eſt adverſum, ſimilem labem tenello affricari interdum in matrice. Ordinarie vero monſtra generantur, ſi homo, pudicitia omni, omnique humanitate inſuper habita, contra leges Divinas & humanas rem habeat cum beſtia, uti ejusmodi exemplorum dantur proh dolor! quamplurima. Atque rariſſima eſt obſervatio, quam DELRIUS litterarum monumentis conſignavit, & FORT. LICETUS (tt) ita refert: In Belgio, inquit, fuit nefarius quidam, qui vaccæ ſe commiſcuit: poſt viſa vacca prægnans, & poſt aliquot menſes edere maſculum fœtum, non vitulum, ſed puerum: adfuere non unus, deque matris vaccæ cadentem utero adſpexerunt: levatumque de terra nutrici mulieri tradiderunt: adolevit puer, baptizatus & inſtitutus Chriſtianæ vitæ præceptis, pietati ſe addixit, & pro Patre ſerio pœnitentiæ vacat operibus: homo quidem perfectus, ſed qui ſentiat in animo propenſiones vaccinas, paſcendi prata, & herbas ruminandi. Quale quid eodem loco notatur a RIOLANO de filio formoſo, quem genuit pariter vacca, verum, ait, ſtupet illi animus, & belluinum quiddam

Perſona deformi,

Bruto animali.

(ss) *de monſtris Lib. II. Cap. XIV.*
(tt) *l. c. Cap. LXVIII.*

dam redolet. Sed non eſt, cur cauſis hiſce perſcrutandis inhæreamus, cum nulla ex iis quicquam lucis noſtræ hiſtoriæ dilucidandæ fœneretur.

XVIII.

Neque prolixe ovuli materni, matricis, aut geniture maſculæ vitia, vel lapſum, aliasve injurias externe utero illatas commemorabo. Licet enim hæc omnia partum deformem reddere queant, tamen cum nulla horum in parentibus monſtroſæ puellæ occurrant, lubenter accuratiori eorundem examine in præſenti ſuperſedeo. Duo autem potiſſimum ſunt, quæ paulo majorem attentionem merentur; ſiquidem ex hiſtoria data conſtat, inopinato ſimiæ in alius fœminæ humeros inſilientis aſpectu, terrorem non mediocrem gravidæ noſtræ fuiſſe incuſſum, eodemque tempore eam caput manibus ruditer contrectaſſe, ad abigendam nempe ſimiam, quam vane ſuæ cervici inſidentem credebat. Sane quantæ ſint vires terroris, non minus quam imaginationis, ex ſupra allatis obſervationibus perſpicue niſi fallor jamjam innoteſcit. Imo ſubinde vires imaginationis ſunt tantæ, ut infans nunc totus, nunc quoad partem unam alteramque, ita transformetur, ut ad effigiem animalis bruti, hujusque partium propius accedat; cum autem ejuscemodi transformatio in monſtroſæ puellæ capite haud animadvertatur, ubi ſaltem occipiti appenſus ſacculus, quem ſi apoſtema ſanguineum nuncupare velis, a vero fortaſſis non adeo aberrabis, obſervatus fuit, facilius dubio procul mente concipi

Neque vitia ovuli Materni, matricis &c.

Sed Matris terror & imaginatio.

poterit, terrorem, & imaginationem gravidæ ſatis efficaciæ obtinuiſſe monſtroſitatem quampiam ſimpliciorem in tenelli capite producendi. Præterea id quoque ſatis notum eſt atque perſpectum, plerumque partes tenelli male adfici, quas gravida, in terrore conſtituta, contrectat, aut circa quas imaginatio ejus verſatur, ut hinc quoque non immerito exiſtimem, aliquid ad capitis monſtroſitatem contribuiſſe, dum terrore percuſſa ilico manus cervici applicavit.

itemque contrectatio ſui capitis,

XIX.

In modo earum operandi explicando haut inter ſe conveniunt eruditi,

Hæc omnia quidem experientia, fidiſſima rerum omnium magiſtra, nos docet, ſed, ſi rationem conſulamus, qui fiat, ut caput gravidæ contrectatum ilico tenelli caput in conſenſum trahat, aut quomodo terror vel imaginatio matris certam quampiam monſtroſitatem in tenello producere valeat, ubique vere aqua hæret. Nonnulli arbitrantur, matris mentem vel ſpiritus ejus animales certis quibusdam ideis ſignatos ob amicabile, quod ipſis cum tenello intercedit, commercium, facile ſimiles ideas cum mente & ſpiritibus embryonis communicare, quas deinceps ceu omnis monſtroſitatis auctrices conſiderare ſolent. Alii autumant, leges motuum divinitus conſtitutas, ſecundum quas fœtus in utero materno formatur, vi imaginationis, terroris, aliusve animi pathematis immutari, effici que ſic, ut monſtroſus evadat fœtus. Sane quamcun-

cunque quis amplectatur ſententiam, eodem tempore animadvertet, quamlibet ſuis premi difficultatibus, iisdemque parum monſtri generationem illuſtrari. Etenim ponamus, ideas a matre conceptas communicari cum embryone, utut communicatio illa, ſi verum velimus fateri, explicatu perardua ſit atque difficilis, tamen in quo natura idearum, num in intellectu, cognitione, ſimilique ſpirituali actione nullis ſignis ſe prodente conſiſtat, & quomodo illæ ideæ operentur, nondum apparet. Quamdiu autem indoles idearum, earundemque ſpecialis operatio nobis eſt ignota, tamdiu quoque ſpecialiſſimum modum definire haud poſſumus, quo virtute idearum illarum hoc vel illud monſtrum formetur. Conſimili difficultate motuum leges divinitus conditæ & ſtabilitæ laborant. Licet enim facile concedam, ſine definito principio, quocunque demum nomine idem condecorare velis, neque fœtum naturaliter, neque monſtroſe formari poſſe: tamen æque obſcuræ ſunt motuum illæ leges, nulla arte imitabiles, quales eædem nempe ſint, quæ ad corporis formationem naturalem vel monſtroſam requiruntur. Ex effectu proinde i. e. monſtro conjicimus, vi imaginationis maternæ principium vitale in formatione fœtus aberraſſe, legesque motuum naturales in eo graviter fuiſſe turbatas; at ſpecialiſſimum modum, quo hæc omnia fiant, vix ac ne vix quidem definire

nire poſſumus. Res fortaſſis non abſimili modo ſe habet, ac quotidie in nobismet ipſis obſervavamus, dum ad nutum mentis movetur brachium, aliave corporis pars; ſane cauſam hujus motus efficientem nemo non animadvertit, & de motu ceu effectu nemo dubitat, modus tamen, quo hæc fiunt, perplexus manet atque obſcurus. Eandem, ſi non majorem difficultatem, experimur, dum rationem reddere debemus, quomodo matris imaginatio, aliaque animi paſſio, vim ſuam in embryonem deformandum exerat.

XX.

Quoad noſtræ puellæ ſaccum breviter deſcribitur.

In capite vero puellæ monſtroſo ſolutio continui luculenter animadverſa eſt. Siquidem integumenta occipitis ab hoc ſeparata, & inſuete expanſa cavitatem ſanguine refertam, & ſacci figuram præ ſe ferentem formarunt, qua inſueta integumentorum expanſione factum eſt, ut calvariæ oſſa ſimul dehiſcerent, & dura mater, nihil reſiſtentiæ inveniens, paulatim in ſaccum ipſum deſcenderit. Ex quibus omnibus colligere fas eſt, vi terroris vel imaginationis matris, motum ſanguinis circa præmemoratas capitis partes graviter fuiſſe læſum, donec is penitus extravaſatus tumorem illum ſacciformem, reliquasque deformitates produxerit.

XXI.

XXI.

Hæ ſunt leves conjecturæ illæ, quas de præſentis monſtroſi capitis formatione proferre lubuit. Jam ordinis jubet ratio, ut de ſignis diagnoſticis quoque agam. Equidem cauſæ antecedentes, ſupra ſpecialius paulo expoſitæ, ita ſunt comparatæ, ut ſuſpicionem non levem de fœtus deformatione movere alicui potuiſſent, tamen cum plus ſimplici vice accidat, ut gravida nunc conſimili terrore adficiatur, nunc definita quadam imaginatione divexetur, nihilque mali inde patiatur fœtus, ſane quamdiu hic in obſcuris uteri carceribus abſconditus delitеſcit, tamdiu quoque nihil certi de ejusdem monſtroſitate definiri poteſt, quam primum vero is in lucem editus cujuslibet conſpectui exhibetur, certe monſtroſa ejus conformatio, viſu quæ percipi, manibusque palpari poteſt, nullis ſignis diagnoſticis indigere videtur. Pauca quoque ſunt, quæ circa prognoſin monenda veniunt, namque prava capitis puellæ conformatio non niſi quævis infauſta, funeſtaque indicavit, uti quoque eventus ſatis ſuperque docuit.

Signa capitis puellæ monſtroſi diagnoſtica,

Prognoſtica.

XXII.

Forſan ſupervacaneum eſſe videtur, de medendi methodo quicquam impræſentiarum commemorarare, cum puella vix luce adſpecta præmaturam obierit mortem. Nihilo tamen ſecius, ne aliæ gravidæ in

Cura ejus præſervatoria,

idem incidant malum, innocentesque embryones culpa sua deturpent, ipsis serio inculcandum est, ut omnes occasiones, quæ vel Deum ad justam vindictam incitare, vel dæmonem ad facinora varia perpetranda invitare, vel quæ terrori, imaginationi, similique animi pathemati occasionem præbere, vel quæ utero vim inferre possunt, quantum in earum potestate est relictum studiosissime vitent, nullique graviori animi pathemati justo diutius indulgeant, sed istud, quantocyus fieri potest, plane extinguant.

XXIII.

Curatoria.

Cæterum anceps hæreo, num monstrositas puellæ arte emendari, vel puella in vivis conservari potuerit. Equidem anevrysma, quod spurium Practici vocant, quodque interdum monstrosæ magnitudinis tumorem excitat, subinde ex animi sententia curari, experientia locuples est testis; valde tamen dubito, an tumor integumentorum occipitis monstrosus propterea, quod ratione sanguinis extravasati, & in eodem collecti aliquid cognationis cum anevrysmate spurio habuerit, eandem medelam admiserit. Namque cum præter deformem tumorem ossa calvariæ separata, dura meninx ad saccum usque monstrosum protensa fuerit, atque fons stillicidii sanguinei definiri haud potuerit, sane omnia inefficacem quorumvis remediorum usum satis superque docent.

XXIV.

Ad optatos exitus dum provehor, nil mihi magis in votis eſt, quam ut homines mox a nativitate naturæ reſpondeant ordini, quo fiet, ut cur Parentibus liberi ſuum denegent honorem, cauſam inveniant nullam, & ipſi quoque lætentur Parentes. De cætero, amice lector, tantum mihi non tribuo, ut omnem ſuſcepti laboris menſuram me adimpleviſſe credam, ut potius ingenue mihi fatendum eſſe palam profitear, in nonnullis ne mihi quidem ipſi me ſatisfeciſſe, interim qui leves has pagellas Tuæ cenſuræ expoſui, ne oculo benigno eas perluſtraſſe Te tædeat, qua decet animi modeſtia rogito. Reſtant autem tria, quæ adjiciam verbula: *Concluſio.*

SOLI DEO GLORIA.

